

Пътът не вървеше направо, а заобикаляше върха. На едно място завиваше покрай единъ голѣмъ долъ. Дѣцата се спрѣха да разгледатъ дола, но отъ многото дървета не можаха добръ да го разгледатъ. Тѣ се качиха на едно дърво и отъ тамъ се любуваха на малката рѣчица, която шумѣше долу изъ урвитѣ. Така си пѣе тя пѣсенъта денѣ и нощѣ. . . .

Най сетнѣ многоочаквания върхъ се показа. Съ „ура“ туриститѣ се покачиха и стѣпиха гордо на неговото чело.

„Отечество, не си ли достойно за любовъ? Ти рай си. да; но кой тѣ прилично оцѣнява?...“ гърмѣха и се разнасяха тѣзи думи, носени далече отъ балканския вѣтъръ . . .

Малкитѣ пътници искаха да бждатъ чути изъ цѣлата долина и да накаратъ всички да обичатъ като тѣхъ хубавата ни родна земя. . .

Въ тази минута погледа имъ се спрѣ на югъ, къмъ долината. Тѣ останаха замаяни отъ хубавата ѝ гледка. . . Тѣхния градъ, застаналъ въ срѣдата на долината, бѣ завитъ съ единъ тънъкъ облакъ отъ прахъ. Наоколо се виждаха много селца. Едни отъ тѣхъ разположени при политѣ на балкана други въ равнината, а трети покрай самата рѣка, която прѣсича цѣлата долина.

Дойде врѣме за трѣгване. Слънцето се бѣ доста понижило къмъ хоризонта. Вечерната хладина е сѣщо тѣй приятна. както и утрината. Младитѣ туристи, съ тѣга на сърдцето, се раздѣлиха отъ това хубаво балканско мѣсто.

Ала единия отъ тѣхъ — Петъръ, на „прощаване“ застана гордо на това най-високо мѣсто на планината и съ високъ гласъ издекламира изцѣло стихотворението: „Отечество любезно, какъ хубаво си ти! . . .“